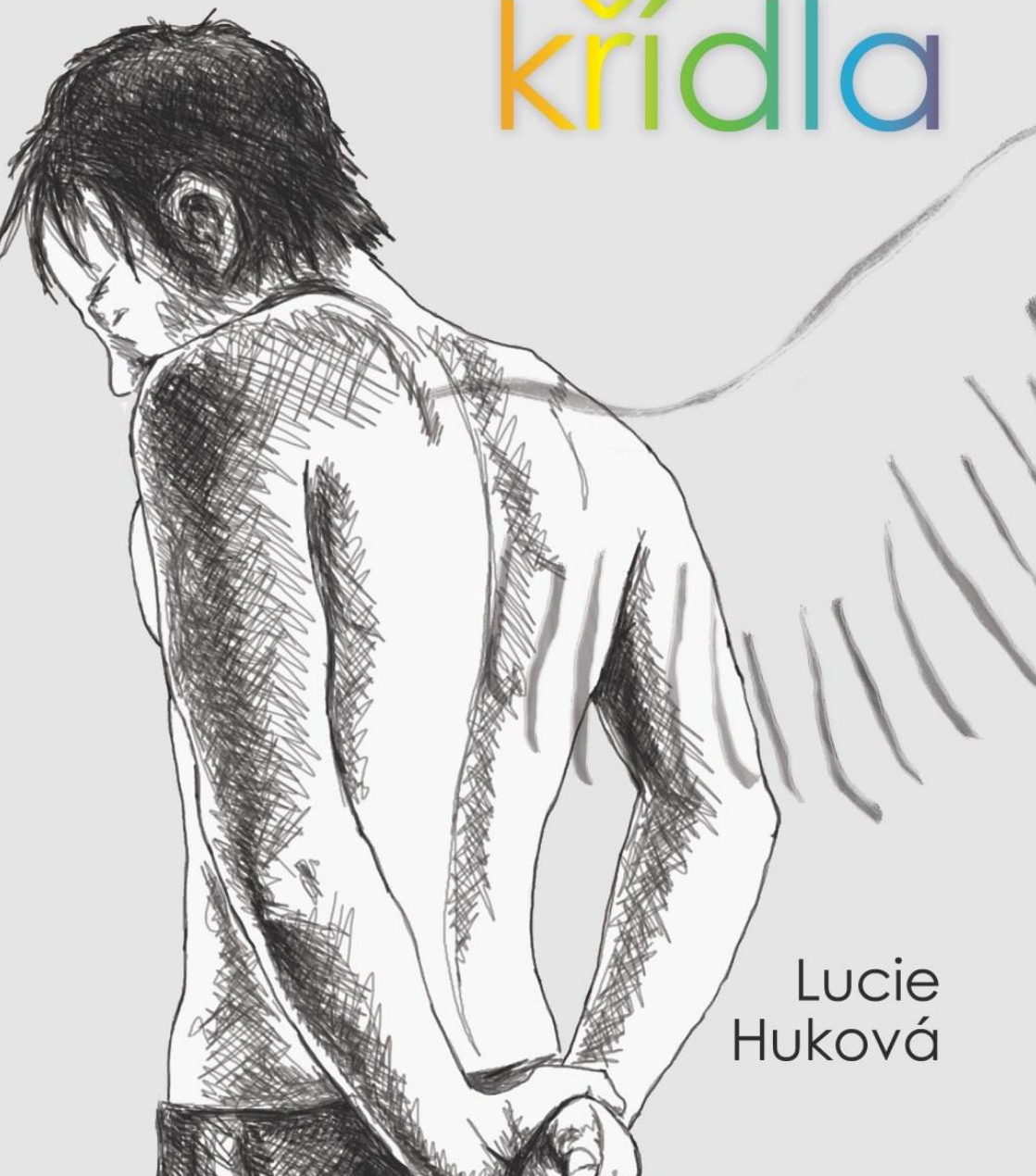

Daruj mi křídla

Lucie
Huková

Lucie Huková

DARUJ MI KŘÍDLA

PODĚKOVÁNÍ A VĚNOVÁNÍ

Šárce, protože má vždycky pravdu, a Marcele, protože umí léčit autorskou slepotu.

1. KAPITOLA – ODHODLÁNÍ

Brian Scott stál na toaletách, rukama opřený o hladký povrch umyvadla, hlavu svěšenou mezi rameny. Zhluboka dýchal, aby se zbavil nervozity, a přemýšlel. Takhle důkladně se nechystal snad ani na zkoušky na univerzitě, teď ale cítil nutkání dostat ze sebe maximum. Být stoprocentně připravený. Potil se a žaludek měl sevřený. Divil se, že se ještě nepozvracel.

Chtěl přece tohle místo, tak moc ho chtěl! Jenomže pak tu byl Carter – jeho nový nadřízený – a jeho pověst. Snad každý z oddělení cítil potřebu ho před ním varovat. Každý přihodil poznatek, vlastní zkušenost nebo řeči, které se mu donesly z obchodního oddělení, jež bylo Carterovým rajónem, a kam měl Brian právě nyní nastoupit. Celkový obraz byl... děsivý.

Každopádně byl rozhodnutý tuhle výzvu přijmout a dotáhnout ji do konce. Nenechá se vyhodit, nebo aspoň ne hned.

Opláchl si obličej ledovou vodou, rozhodl se, že se sebere (a u pouhého rozhodnutí taky zůstalo), a naposledy se podíval do zrcadla. Zíral na něj stále stejně nervózní osmadvacetiletý blondák s nakrátko střiženými lehce naježenými vlasy a nevýraznými šedými očima, které na sobě vážně neměl rád. Připadal si jako šedá myš a nemohl se zbavit dojmu, že ho kvůli nevýraznému vzhledu všichni podceňovali.

Za ním klaply dveře a ostrý zvuk ho probral do reality. Nechtěl, aby ho takhle někdo viděl, a tak si rychle osušil ruce a vypadl.

Ještě u nepoužívané recepce se mu třásla kolena, a to nebylo nic proti tomu, co se s ním stalo, když vešel do své nové kanceláře.

„Dobrý den,“ začal mezi dveřmi rádoby odhodlaně a s falešným úsměvem a okamžitě zase sklapl.

Kancelář byla prázdná.

S úlevným výdechem se porozhlédl a pochopil, že ten prázdný stůl je nachystaný pro něj. Posadil se za něj a zapnul počítač. A protože netušil, co by sakra měl dělat dál, jen seděl a civěl na plochu monitoru.

„Zmeškal jste poradu,“ ozvalo se ode dveří ve chvíli, kdy průchod zastínila vysoká štíhlá postava s – na kancelářskou kysu – neobvykle širokými rameny. Během jediné vteřiny Brian stačil zaznamenat dokonale padnoucí tmavě šedý oblek, bílou košili a poněkud odvážnou, ale nikoliv nehodící se, fialovou kravatu. Husté černé vlasy – na obchodního ředitele neobvykle dlouhé – měl sčesané dozadu. Vypadal dobře. Ne že by Brian Cartera nikdy neviděl, ale nikdy neměl možnost si ho prohlédnout takhle zblízka, nebyl důvod. No, teď by taky neměl jen tak zírat, ale raději něco říct.

„Eee, Brian Scott,“ vyletěl do stoje a natáhl pravačku před sebe. Muž proti němu nakrčil obočí, sjel ho neskrývaným hodnotícím pohledem doslova od hlavy k patě, pohrdavě si odfrkl a zamířil ke svému stolu. Brian zůstal ještě několik vteřin tupě stát s napřaženou rukou, než mu došlo, že tím „pff“ bylo veškerému jejich představování učiněno zadost. Nevěřičně zamrkal. A našťval se. Protože takovýhle začátek rozhodně nečekal. Carter mu ani

nedal šanci! Rovnou ho odsoudil jako neschopného, nebo tak něco! Zatnul zuby a vrátil se ke svému počítači.

A pořád netušil, co by měl dělat. Hodinu vydržel zírat do monitoru, vyslechl si během toho dva Carterovy telefonní hovory, ze kterých se snažil pochytit *cokoliv*, a snažil se najít jakoukoliv práci, kterou by mohl udělat. Nedařilo se. Carter nebral na zřetel jeho přítomnost a Brian se nehodlal prosit. Měl taky nějakou hrdost... Po hodině se tedy zvedl a šel obhlédnout vedlejší kanceláře. Vzal to postupně a s každým se seznámil. Seznamování mu vydrželo až do oběda, dokonce se dozvěděl, co se probíralo na ranní poradě a co je v plánu na nadcházející týden. Taky s hrůzou zjistil, že porady se konají každé ráno, a trochu si upravil názor na svého nového šéfa. Byl to ještě větší parchant, než se o něm na právním říkalo. Hrál si na něco víc a to Brian nesnášel. Po polední pauze se vrátil do kanceláře, a když zjistil, že tam Carter není, přitáhl si k sobě složku, která ležela rozevřená na jeho stole.

Zkontroloval název desek, aby zjistil, co to vůbec čte, a s povzdechem prohlédl prvních pár stránek. Zálohové faktury, brnkačka. Opsal si kontakty, nic lepšího si v tuhle chvíli nemohl přát.

„Můžete mi vysvětlit, co to děláte?“ zhmotnila se nad ním temná postava šířící kolem sebe auru deprese. Možná se Carter minul povoláním a měl se stát smrtákem, napadlo Briana bezděčně a musel se kousnout do tváře.

„Pracuju,“ odsekl a instinktivně složky sevřel v prstech o něco pevněji.

„Tohle je moje práce,“ ukázal Carter na žlutou složku.

„Tak mi dejte jinou.“

„V přízemí je kantýna, běžte zkusit, jakou mají kávu, a přestaňte se mi motat pod nohy,“ doporučil mu Carter jedovatě a složku mu doslova vyrval z rukou. „Když se po cestě zatouláte, nic se nestane,“ dodal ještě právě tak hlasitě, aby Brian zaslechl, co říkal, ale zároveň si nebyl jistý, že slyšel správně.

Probodl ho ošklivým pohledem. Carter mu oplatil dost podobně a Brian se jen divil, že u toho i nevycenil zuby... Nalistoval si fakturu, u které skončil, a zase si Briana přestal všímat. Ten si jen povzdechl a vydržel sedět celou hodinu, během které dával Carterovi prostor, aby s ním promluvil o náplni jeho práce. Když už mu trpělivost došla, sebral ze stolu telefon.

„Ahoj, zlato,“ začal hlasitě a s jasným veselím. „Jasně, že jsem v práci, ale zrovna nemám co dělat, tak jsem se chtěl zeptat, jak se máš ty. ... Šéf? Jo, ten je v pohodě, neboj. ... A co Jaenie? Zvládli jste to? ... Jasný, já vím. A co kdybychom o víkendu něco podnikli? Už jsme dlouho nikde nebyli, co ty na to? Aha, tak aspoň v neděli? Okej. ... Ne, fakt nemám nic na práci. Nevím, asi to tu bude pěkná flákárna, lepší než na právním. Víš jak, tam si ze mě dělali skoro poslíčka, tadyten si asi radši udělá všechno sám. ... Jo, budu brzo doma, tak zatím.“ Ukončil hovor a vzteklé pohledy ignoroval. Pár vteřin si s mobilem ještě pohrával v ruce a pak vytočil další číslo.

„Nazdar, Jayi, tak jak to vypadá? Budeš mě tenhle týden potřebovat? ... Jo, šlo to hladce, myslím, že teď budu mít víc volna, takže bych se ve středu ukázal, co ty na to? ... Jasně, vezmu. ... Ne, tu zas nevezmu. ... Proto. ... Jo, jasně,“ zasmál se upřímně a nijak se neomezoval v hlasitosti.

„Fajn! Dobře!“ vyjel po něm Carter.

„Jaydene, promiň, musím jít, ozvu se, jo? Čau.“ Odložil telefon na stůl a s vyzývavým úsměvem se podíval přímo na Cartera. „Co prosím?“

„Tady máte faktury, najděte odpovídající v těch zálohových a přiřadte je k sobě,“ strčil mu zpět ty žluté složky a pár papírů. Brian se vítězoslavně zazubil.

Nenechá sebou jen tak zametat.

2. KAPITOLA – RITUÁLY

Zaklapl budík, čímž každé ráno Aiden Carter začínal svůj rituál. Zaklapnout, vstát, oholit, rychlá sprcha, učesat, vyčistit zuby, obléct a vyrazit. Do dvaceti minut odcházel. V práci oficiálně začínal v devět, ale vstával v sedm, o půl osmé si přes dvě ulice od bytu kupoval latté a v osm deset byl v kanceláři, kde si přečetl noviny a vypil studenou kávu. Za pět devět už čekal v zasedací místnosti, kam se pomalu trousili ostatní z jeho týmu. Každý den, šest dní v týdnu, celý rok. Pouze v sobotu se porady nekonaly, běžně se u nich ve firmě v sobotu ani nepracovalo, ale Aiden vždy sobotní dopoledne věnoval bilanci končícího týdne a přípravou plánu na týden nadcházející. Tenhle rituál nehodlal opustit, ani kdyby vyhrál měsíční zájezd na Bahamy. Stejně jako rituál, zvyk, posedlost, jak se to vezme, mít srovnané hrníčky oušky doprava a propisky seřazené v zásuvce podle data pořízení. Zkrátka byl zásadový.

Na březem bylo neuvěřitelně horké počasí, jaké nepamatoval, a tak mu latté po cestě ani moc nevychladlo. Snad to spraví klimatizace v kanceláři, napadlo ho, když vcházel do výtahu. Byl to takový každodenní očištec pro jeho klaustrofobii. Ale chodit do šestého patra s kelímkem v ruce se mu přece jen nechtělo. Přetrpěl cestu výtahem, s úlevou vystoupil a zamířil kolem malé recepce do své kanceláře. Jen co zahrnul za roh, napadlo ho, že

cesta výtahem rozhodně nebyla tím nejhorším, co ho ten den mohlo potkat.

U dveří stál Brian Scott, mladý manažer, který mu byl před pár dny do kanceláře nasazen, aby se „zaučoval“, ale Aiden byl přesvědčený, že ho měl prostě jen vyštípat, protože se mu ze všech sil snažil dělat ze života peklo. Scott se vybavoval s mladou praktikantkou, smál se na ni a vesele pomrkával. Cítil se tím znechucený a rázným krokem došel až k nim. Ta holka mu doslova uskočila z cesty a Scott se zmateně rozhlédl, aby zjistil příčinu jejího zděšení.

„Ale, dobré ráno,“ pozdravil ho Scott. Aiden mu v odpověď jen neurčitě zavrčel a prošel kolem něj do kanceláře.

O půl hodiny později dovnitř vešel Scott a sesunul se do svého křesla. Aiden by přísahal, že i tahle drobnost byla plná optimismu, stejně jako všechno, co ten člověk dělal. Do všeho se pouštěl tak lehkomyšlně a s neutuchajícím nadšením... Aiden nechápal, kde se to v něm pořád bere. Raději se dál věnoval své práci a vetřelce si nevnímal.

„Sakra!“ vyrušilo ho zaklení od stolu nevídaného podnájemce, který momentálně zuřivě čmáral po papíru, ale propiska žádnou stopu nezanechávala. Hodil ji na stůl a sáhl po další. Situace se opakovala. A ještě jednou, vždy doprovázena hlasitým *sakra*, nebo *to snad není možný*.

„Nemáte propisku?“ hlesl Scott zoufale, ale Aiden necítil potřebu stočit k němu pohled.

„Ovšem,“ přikývl nevzrušeně a dál si ťukal do klávesnice. Po chvíli ticha se ozvalo důrazné: „A půjčíte mi ji?“

„A uklidíte si ten nepořádek na stole?“ opáčil Aiden otázkou. Nic ho nepřivádělo k šílenství víc než ten hrozný chaos zahrnující papíry, zjevně nepíšící propisky, prázdné hrnky, svačiny, obědy a večere z celého minulého týdne a možná i z toho, co měl teprve přijít. Aiden jenom čekal, kdy vetřelec z té hromady jako z klobouku vytáhne králíka. Nebo možná slona.

„Na otázku se neodpovídá otázkou,“ zavrčel nevraživě blond'ák. Jako by snad Aiden mohl za to, že není schopný obstarat si tužky.

„V tom případě ne.“

„Probůh!“ zaklel. „Proč vás zajímá *můj* stůl?“

„Mám ve své kanceláři rád pořádek. A vy mi to poněkud kazíte.“

„Tohle je pořádek. Jen...“ přeletěl Scott pohledem svou pracovní plochu, ze které vlastně nic moc vidět nebylo, „... trochu jinak organizovaný. A je to i *moje* kancelář,“ dostalo se mu upozornění.

„Jistě. Organizovaný chaos. Běžná záležitost.“ Sarkasmus z Aidenova hlasu přímo odkapával a poznámku o sporném vlastnictví kanceláře zvesela ignoroval.

„Fakt bych tu tužku potřeboval...“

„Na co?“

„Není to jedno?“ hlesl Brian zoufale.

„Pravděpodobně ano,“ přikývl Aiden a dál se věnoval své práci.

Ozvalo se netrpělivé: „Takže?“

„Co?“

„Jste příšerný.“ S těmi slovy a velmi nepřehlédnutelným rozhozením rukama se Scott zvedl a došel si opatřit pár propisek někam jinam. Aiden se spokojil s pocitem zadostiučinění, který se projevil ve škodolibém úsměvu.

* * * * *

„To mě tady chcete zamknout?!“ udeřil Brian na Cartera, který právě zamykal kancelář.

„To bych sice velice rád, ale to byste musel být z druhé strany těch dveří.“

„Jistě, ale já ještě neskončil. A víte, že klíče stále nemám kvůli tomu bezpečnostnímu zámku.“ Brian se snažil o velmi vyrovnaný tón. Pověst Cartera byla příšerná, myslel si, že ve skutečnosti nemůže být tak hrozný, ale pravděpodobně se spletl. Carter se vlastně choval jako štěně, testoval hranice, zkoušel, kam až může beztrestně zajít, co si může dovolit. To přirovnání Briana pobavilo a nedokázal potlačit úsměv.

„Je milé, že je vám to k smíchu, ale já tady nebudu čekat, než si po celodenním flákání seberete svých pět švestek,“ zasyčel Carter nevrle. Brianovi rychle spadly koutky úst dolů.

„Nechte si ty urážky a mluvte k věci,“ nenechal se. „Půjčte mi svůj klíč, až skončím, zamknu a ráno přijdu dřív, abyste nemusel čekat.“

„Myslíte, že vám svěřím svoje klíče?“ vysmál se mu Aiden.

„Bud' to, nebo tady se mnou prostě počkáte,“ nakázal nekompromisně a suverénně. S jiným postojem by neměl vedle Cartera šanci, to pochopil během prvních pěti minut, které s ním strávil.

„Na jak dlouho to ještě máte?“ mračil se teď jeho nadřízený a pravděpodobně zvažoval své možnosti.

„Tak dvě hodiny, odhadem,“ pokrčil Brian nevzrušeně rameny.

„Zítřka v osm deset bude ta kancelář odemčená.“

„V osm deset?!“

„Máte s tím problém?“ ušklíbl se Carter škodolibě.

„Jistěže ne...“ zavrčel. S tím se i rozloučili. Carter mu pustil do ruky klíč od kanceláře a zmizel jako pára nad hrncem. Brian se vítězoslavně usmál, odemkl kancelář, popadl svých pět švestek, zamkl kancelář a zmizel domů. Se sladkým pocitem vítězství i usínal.

* * * * *

Aiden dorazil domů, zavřel dveře bytu a sesunul se po nich zády na zem. Jakoby skrze záda odplavoval veškeré myšlenky na práci a nechal je vsáknout do dveří. Vydržel tak pár minut, pak se zhluboka nadechl a vstal. Zamířil k lednici, aby zjistil, co je potřeba dokoupit a dvakrát tleskl. V bytě se automaticky ztlumila světla a z reproduktorů se rozlínula pomalá klavírní skladba. Aiden si sedl na prostorný čokoládově hnědý gauč a relaxoval. Po půl hodině pokoj rozsvítil, ztlumil hudbu, z konferenčního stolku popadl peněženku, kterou tam předtím odložil, a s povzdechem zamířil zase ven. Nákup bral víc jako procházku městem než jako nutnou povinnost. Z botníku vytáhl pohodlné tenisky a mohl vyrazit. K oblíbenému obchodu to měl pár desítek minut, které vyplňoval poslechem rockové hudby.

Konečně přišel na trochu jiné myšlenky. Pořád mu totiž v hlavě strašil Scott. Sám nevěděl, proč se k němu chová tak ostře. Jistě, chtěl zpátky svoji kancelář, ale taky začínal tušit, že v tom je mnohem víc ješitnosti a uraženosti.

* * * * *

Další ráno Aiden vstal o pět minut dřív než obvykle. Možná jen nemohl spát, možná chtěl být v práci dřív než v osm deset... Nakonec došel do budovy přesně v osm, absolvoval neoblíbenou cestu výtahem a škodolibě se usmíval. Přesně do chvíle, než spatřil dveře do kanceláře. *Otevřené.* To mu poněkud zkazilo náladu, ale to ještě nebylo nic oproti tomu, co ho čekalo uvnitř. Scott, klasicky rozjařený s tím svým zubatým úsměvem zářícím na všechny strany. Práci se očividně nevěnoval, vypadalo to spíš na nějaká

vtipná videa z YouTube podle zvuků linoucích se z mobilu s obrovským displejem. Aiden potlačil zavrčení, dokonce si odpustil i shazující zavržení hlavou a prostě jen spadl na svou židli, čímž konečně zaujal toho vetřelce, který se mu stále rozvaloval v kanceláři. Vetřelec zvedl hlavu, pak i tu druhou, dobře, to přeháněl, ale na jednu hlavu se prostě takhle široký úsměv vejít nemohl, a zvesela popřál dobré ráno.

„Bylo by,“ zavrčel Aiden v odpověď a Scottovi to naštěstí stačilo.

Aiden se se svým kelímkem kávy a novinami přesunul raději do zasedačky a užíval si klidu a ticha, které vůbec nebylo doprovázeno zubatými úsměvy, pochechtáváním, a dokonce ani optimistickými pozdravy. Prostě jen ticho. Už to začíná, radši odchází ze své kanceláře. Jako vyhnanec. Zaplašil podobné myšlenky a plně se ponořil do ranního tisku. Pár minut před devátou si vytáhl tablet s poznámkami a přečetl si je, mezitím kývnutím zdravil nově příchozí. Peter Gill, sebevědomý mladík s neotřelými nápady na reklamní slogany. Josh Moore, poznamenaný probíhajícím rozvodem, přesto precizní ve své práci, zvláštní cit pro „to, co táhne.“ Abbie Fosterová, zkušená obchodnice, geniální v komunikaci se zákazníky, občas záměrně používá „zakázanou rétoriku“. Tina Andersonová, talentovaná grafička, lehce egoistická, ale může si to dovolit... Judy Simonsová, product manager, někdy se zbytečně podceňuje a nechá se snadno ovlivnit druhými. Svě práci ale rozumí a má skvělou paměť.

Aidenovi stačilo málo, aby si udělal úsudek o člověku, jenž stál před ním. Zrovna, když končil s pozorováním příchozích členů týmu, vešel poslední, na kterého by snad i rád zapomněl. Brian Scott. Lehkomyšlný a lehkovážný manažer, co si myslí, že snědl

všechnu moudrost světa. Jediným jeho úkolem je lézt Aidenovi krkem. *Určitě to tak je*, ušklíbl se a začal poradů. Scottovo zběsilé ťukání do dotykového displeje tabletu ignoroval. Skoro by přísahal, že Scott je nejhlásitější uživatel dotykové klávesnice na světě. Poradu ten den zkrátil na nejnntnější minimum, rozdělil úkoly, které bylo potřeba neprodleně vyřešit, vyslechl si dotazy a připomínky. Po pár minutách měli hotovo a šli si každý po svém.

* * * * *

Ráno si Brian schválně přivstal. Málem ho to zabilo, protože vstávat v šest pro něj bylo tak trochu sci-fi, ale pokud chtěl být v kanceláři dřív než Carter, a to z principu chtěl, musel něco obětovat. Absolvoval ledovou sprchu, která ho přece jen probrala, v kuchyni si v rychlosti vypil kafe, pozdravil Sarah a Jaenie a letěl do práce. Doprava ještě nebyla tak hustá, a tak byl v sedm čtyřicet v kanceláři. Potěšilo ho, že je tam skutečně dřív, než ten protiva... *Když řekl osm deset, přijde nejpozději v osm*, ušklíbl se a hledal, čím by vyplnil zbývající hodinu a půl do začátku pracovní doby.

Pohled mu padl na Carterův úhledně porovnaný stůl. Všechno, co na něm leželo, mělo své přesně stanovené místo. Žádná odchylka se netolerovala, toho si už stihl všimnout. Také zaznamenal Carterovu eidetickou paměť, a tak rychle zaplašil touhu mu ten stůl trošku porovnat. Přece se nebude chovat jako ve školce...

Brouzдал po internetu, a ani příchod Cartera ho nemohl rozhodit. Další nudné poradě se to ale málem povedlo. Aby při ní neusnul, vyřídil si pár mailů. Podle něj byly porady jedna z mála

věcí, které Carter vážně neovládal. No jo, tohle musel přiznat. Carter byl v práci naprosto precizní, puntičkářský a zásadový. Cokoliv dělal, dotáhl do nejmenších detailů. Všechno klapalo, měl perfektní přehled. Jen ty porady... Opravdu bylo nutné absolvovat je každý den? Jednou měsíčně je akceptovatelné, jednou týdně je s přivřenýma očima únosné, ale každý den?! To mu musí rozmluvit... Jen přijít na to, jak mu prezentovat svoje nápady tak, aby o nich přemýšlel, nebo si je aspoň vyslechl.

„Máte hotovou tu nabídku?“ vyrušil ho protiva z přemýšlení.

„Kterou máte na mysli?“ odtrhl Brian oči od svého monitoru a trochu se naklonil, aby na Cartera viděl. Jejich dva stoly byly spojeny třetím, takže společně vytvářely pracovní plochu ve tvaru U. Na prostředním stole skladovaly materiály, které bylo potřeba založit, vyřídit, projít... Neutrální prostor. Demilitarizační pásmo.

„Tu, o které jsem mluvil na poradě,“ povytáhl Carter jeden koutek úst ve vítězoslavném úšklebku.

„Jistě,“ přikývl Brian suverénně a popadl ze stolu jedny z desek. Podal mu je.

„Můžete mi to poslat ještě mailem?“ odsekl starší muž chladně, když rychle přeběhl očima první stranu.

„Ovšem,“ přikývl znovu Brian a v duchu poděkoval svému andělu strážnému, že vybral správnou nabídku. Kliknutím potvrdil odeslání mailu a zase se chvilku věnoval tichému hloubání mezi jednotlivými poptávkami.

„Bude vám vadit rádio?“ pustil se Brian do předem prohrané bitvy.

„Jak jste to uhodl?“ probodl ho Carter hraně překvapeným pohledem.

„Ale no tak. Rozčiluje mě to mrtvolné ticho tady.“

„Najděte si jinou kancelář, odhlučňte si ji a pořádejte si tam třeba metalové koncerty.“

„Sice metal neposlouchám, ale nápad je to dobrý,“ zazubil se Brian. „A teď vážně,“ přešel zase k seriózní debatě. Nebo aspoň její imitaci.

„Mluvím vážně,“ zavrčel Carter.

„Máte smysl pro humor. Překvapivé,“ zamumlal si Brian pro sebe, což Carterovi bohužel neuniklo. Svrástil obočí a pravděpodobně Briana v duchu proklínal.

„Nevím, proč by to mělo záviset na vás. Je to stejně moje kancelář jako vaše,“ na slovo stejně položil Brian zvláštní důraz, „vy rádio nechcete, já ano. Patová situace. Asi to bude chtít kompromis. Jsem otevřený vašim návrhům,“ odhalil zuby a čekal, co Carter vymyslí.

„Pust'te si to do sluchátek,“ navrhl mu ledovým hlasem. Brian si z jeho tónu vůbec nic nedělal. Buď už si zvykl, nebo čekal, že jednou Cartera prostě musí přestat bavit tvářit se neustále jako bůh pomsty. Každopádně nehodlal ustoupit. Nesměl. Bylo to jako ve smečce. Ukážete slabost a propadnete se v hierarchii na samé dno. Ne že by na něm momentálně nebyl, ale nesměl padnout hlouběji. Musel Carterovi – a sobě – ukázat, že jsou si rovni. Jistě, Carter byl stále jeho nadřízený, ale to na situaci nic neměnilo, pokud Brian chtěl, aby ho Carter respektoval.

„To celý den nevydržím.“

Zavládlo přemýšlivé ticho. Potom do něj Carter zabodl unavený, rezignovaný pohled, až se mu ho skoro zželelo. Ale věděl, že má vyhráno.

„Když tady nebudu, pouštějte si tady, co chcete. Já se ale potřebuji na práci soustředit, proto, *prosím*,“ překonal se, „když tady budu, pouštějte si hudbu do sluchátek.“

„Dobře. To je přijatelné. Pokud tedy pomínu fakt, že jste tady pořád.“

„Snažíte se mě vystrnadit z vlastní kanceláře?!“ procedil Carter jednotlivá slova skrze pevně semknuté zuby, rty se mu téměř nepohybovaly, oči měl stažené do úzkých štěrbin a obočí nakrčené tak, že se mu na čele objevovaly hluboké zlověstné vrásky.

„Ovšemže ne!“ vyjekl zlostně Brian a zarazil se. Stáhl obočí k sobě a měřil si Cartera pohledem. O tohle tu šlo? Báł se o svoje místo?! To je přece... směšné. Nemožné. Ne, to se spleťl.

Tím byly jejich rozhovory pro celý den vyčerpány, ale Brian se k tomuto konkrétnímu v myšlenkách ještě několikrát vrátil.

* * * * *

Scott měl pravdu. A přesně to Aidenů tolik štvalo. Musel si přiznat, že ho překvapila logická argumentace. Co na tom, že se týkala nesmyslné hlouposti... Ačkoliv to stále nehodlal přiznat veřejně, pro Scotta to prostě byla jeho, potažmo jejich, kancelář a

Aiden musel danou skutečnost aspoň z části respektovat. Což ve výsledku znamenalo další zkažený den. Byl vděčný, když do místnosti vešla Abbie Fosterová, konečně se mohl plně soustředit na práci.

„Pane Cartere, mám tady několik zpětných vazeb od distributorů, kteří od nás za poslední rok odebírali zboží. Vytvořila jsem pár grafů a tabulek. Závěry z nich jsou celkem zajímavé. Chcete to projít teď?“

„Rád,“ přikývl Aiden a pokynul jí, aby se posadila. Popojel se svým křeslem a už se věnoval prezentovaným číslům. Lhal by, kdyby řekl, že jej výsledky nepřekvapily. Bude třeba trochu aktualizovat obchodní politiku. Hned mu hlavou začaly běhat nápady.

„Chcete to tu nechat?“ ukázala Abbie na stoh papírů.

„Ano, ještě to s panem Scottem projdeme, Děkuji.“ Abbie přikývla a se spokojeným úsměvem opustila kancelář.

* * * * *

Brian zbystril a tvářil se překvapeně. Tohle bylo poprvé, kdy Carter naznačil, že s ním hodlá spolupracovat, a ne ho jen ignorovat, nebo mu úsečně rozkazovat. Přesto se k tomu ten den už nedostali. Domů se kvůli jedné dopravní nehodě dostal po téměř dvouhodinové cestě. *Takhle už to dál nejde*, pomyslel si a dospěl k závěru, že potřebuje bydlení blíž firmě. Se svým plánem seznámil Sarah a vážně se mu ulevilo, když souhlasila.

Taky konečně dostal svoje klíče od kanceláře, takže se nemusel obtěžovat s brzkým vstáváním a další den si hodinu přispal. Kancelář sice byla odemčená, ale Carter v ní nebyl. Přes den ji nechávali otevřenou, okolo stále někdo chodil, nebylo potřeba zamykat. Beztak už seděl v zasedačce. Každý, kdo přišel na poradu, musel mít zákonitě pocit, že jde pozdě, protože ho Carter probodl podmračeným pohledem, který v jeho podání vypadal dost vyčítavě. Na to se nedalo zvyknout. Zapnul počítač, nechal stahovat e-maily, které se vždy přes noc nahromadily, a značně otráveně zamířil na poradu. Pro dnešek zvolil taktiku: *jistěže dávám pozor*. Seděl a upřeně Cartera pozoroval. Ten vypadal... jak to nazvat... rozjařeně? Ne, žádné nadšené úsměvy a zuřivá gestikulace. Prostě se jen nemračil a mluvil celkem zapáleně o nové strategii, kterou je potřeba rozjet.

„Zatím se jedná o předběžné informace, slečna Fosterová ještě připraví prezentaci a s panem Scottem to dáme trochu dohromady. Příští týden každý dostane nové úkoly a vrhneme se do toho po hlavě. Je potřeba zacílit na úplně novou skupinu zákazníků, takže si tento týden dodělejte veškeré resty, ať začínáme s čistým štítem. Nějaké připomínky? Dotazy? Dobře, děkuji,“ ukončil poradu. Dnes to bylo zabítených jen pět minut, zlepšuje se, pomyslel si Brian a s úsměvem zamířil zpátky do kanceláře. Když ani po deseti minutách Carter nepřišel, pustil si rádio. Jedním uchem poslouchal ranní zpravodajství pronášené známým hlasem a věnoval se pročítání z větší části spamujících e-mailů. To byla vážně otrava. Carter přišel až po hodině, to už měl naštěstí všechny maily vyřízené, tak mu ani nevadilo rádio vypnout.

„Můžeme se podívat na ty materiály?“ navrhl jeho nadřízený. *Takže to myslel vážně*, pomyslel si Brian trochu nevěřičně a přikývl:

„Ovšem.“

„Jsou to data získaná z prodejů uskutečněných za loňský rok. Tady,“ ukázal na jeden ze sloupcových grafů, „je porovnání prodeje koncovým zákazníkům, tedy posilovnám, sítím posiloven, případně těch pár lidem, co od nás stroje koupili domů; a distributorům – e-shopům, kamenným prodejnám a podobně. Co je na tom v nepořádku?“ přejížděl stylem od tabletu po papíře jako ukazovátkem a s poslední větou zvedl pohled k Brianovi. Ten papír rychle prozkoumal a bezděčně přítom pokyvoval hlavou.

„Jsme výrobci, nemůže převažovat prodej koncovým zákazníkům. Marže je tam sice větší, ale pokud si zajistíme distributory, jedná se obvykle o trvalé odběry. Marže je nižší, ale vrátí se v počtu prodaných kusů a rozhodně je to pro nás pohodlnější.“

„Přesně,“ přikývl Carter souhlasně, „Takže?“ odmlčel se.

„Takže je potřeba nová analýza trhu, vytipování prodejců, cílená reklama, nebo možná naopak velkoplošná celostátní reklama – být vidět. Dále podpora prodeje – akce pro nové odběratele, výhody pro ty stávající, cílené vyhledávání obchodů,“ spustil Brian brainstorming. Carter jeho nápady zapisoval na volný list papíru a pak se dohodli nad rozplánováním jednotlivých kroků a přidělení úkolů.

„Nějaké připomínky?“ završil debatu protiva, který dneska vlastně zas tak protivný nebyl. Takže ho stačilo zahltit prací, aby se cítil jako ryba ve vodě a jeho si nevšímal?

„Myslím, že takto to bude fungovat,“ zazubil se.

„To doufám,“ ušklíbl se Carter a ani jeden neměli na mysli jen rozdělení úkolů.

* * * * *

Takhle vydařený den už Aiden dlouho nezažil. Hlavou mu vířilo plno nápadů, věděl přesně, co je potřeba udělat, Scott mu otravoval život o něco méně než obvykle, protože ho zaúkoloval dostatečně na zbytek týdne, a venku bylo stále teplo a trochu pod mrakem. Ideální počasí na běhání. Do uší strčil sluchátka a vyrazil po své oblíbené trase. Dnes zvolil jen krátký okruh, nepotřeboval se unavit, jen trochu rozhýbat po celém dni stráveném v kanceláři. Po pár stech metrech za sebou v přestávce mezi dvěma písničkami uslyšel pravidelné tempo dalšího běžce. Nemusel se otáčet, aby věděl, kdo to je. Vlastně nevěděl, jen se občas potkávali. Měli společný asi třetinový úsek okruhu. Nikdy se nepozdravili, nikdy nedali najevo, že o sobě vědí, ale ten kus prostě běželi těsně za sebou ve stejném tempu. Jednou běžel první Aiden, jednou ten druhý, taktéž se sluchátky v uších. Dnes bylo něco trochu jinak. Tempo se najednou změnilo a běžec se začal přibližovat. Aidenovi to trochu rozhodilo jeho vlastní tempo, ale zase se srovnal. Nebude přece zrychlovat jen kvůli němu. Běžec jej minul a pokračoval dál. A po několika metrech se otočil a na Aideny se... usmál. Prostě se jen usmál. Teď už Aidenovi trvalo mnohem déle, než chytil zpátky svůj rytmus. Co to jako mělo znamenat?!

Jak vybíhal spokojený, tak se domů vracel rozmrzelý. Neměl rád nejasnosti, a teď vážně netušil, co to mělo být. Ale ten úsměv... Ten mu něco připomínal.

3. KAPITOLA – AIDEN CARTER

Aiden si byl vědom, že je pravděpodobně jediným svého druhu na celé planetě, ale skutečně nesnášel víkendy. Soboty stejně trávil v práci a neděle si buď četl, nebo se díval na stupidní filmy, případně obojí. Občas si chodil zaboxovat do nedaleké tělocvičny.

Ne, že by neměl přátele, jen se cítil spokojenější, když byl sám. Jednou za čas se v něm ta samota nashromáždila tak, že prostě zvedl telefon a vytáhl ven někoho ze svých známých. V podstatě mu ale zbývala už pouze Jamie, nejlepší přítelkyně už od vysoké. Ostatní jeho přátelé žili rodinným životem a měli spousty dětí. To by mu nevadilo, kdyby občas mluvili i o něčem jiném, než o tom, jak je Tony skvělý ve škole a jak se Lucy ve školce nelíbí. On děti mít nikdy nebude, tím si byl stoprocentně jistý už od svých patnácti. A když nad tím tak přemýšlel, možná mnohem dřív.

V práci skončil krátce po poledni a rozhodl se zbytek dne strávit úklidem malého bytu. Cédéčko s relaxačními instrumentálními skladbami vyměnil za mix svých oblíbených písniček, takový průřez tím, co nasbíral za svých dvaadvaceti let života a postupně rozšiřoval.

Zapnul robotický vysavač, který byl jeho jediným domácím mazlíčkem, a sám se vrhl na oprašování poliček. Neměl nic moc na vystavování, ale pár fotografií se přeci jen našlo. Oba rodiče, když

jim bylo kolem dvaceti na černobílé fotografii, společná fotka s Jamie z oslavy narozenin jejich společného přítele a pak fotografii, na které by se ani nepoznal. Byl na ní ve svých šestadvaceti se zhruba stejně starým mužem, drželi se kolem ramen a usmívali se. Nesnášel tuhle fotku. Ze srdce ji nenáviděl, připomínala mu, že se uměl bavit, že dokázal žít i jinak než prací. Nenáviděl ten pocit, nenáviděl ty vzpomínky. Přesto tu fotku nikdy nedokázal vyhodit. Byla to určitá forma masochismu, protože mu mimo jiné připomínala, jak to dopadlo, a pomáhala mu vyvarovat se podobných chyb. Chyb... ušklíbl se při té vzpomínce. Jako by to byla jeho chyba.

Když dokončil úklid, zamířil ke sbírce DVD. Téměř neomylně sáhl po jednom obalu, při pohledu na něj se neubráníl ironické grimase a pokračoval v masochistickém užívání se. Vždyť kolikrát ten film viděl? Kolikrát si společně prohlíželi všechny ty scény i titulky a vždycky se u *toho* jména rozjařeně smáli? Nespočetněkrát. Povzdechl si, přetočil obal v ruce a strčil placku do přehrávače. Ačkoliv nerad pil sám, nalil si k filmu whisky a utápěl se v alkoholu a sebelítosti. I po tak dlouhé době.

Když film skončil, zkontroloval hodiny. Čtvrt na osm, venku už byla tma, ale šero pokoje slabě narušovalo světlo z pouličních lamp. Otevřel dokořán francouzské okno se zábranou v podobě kovového zábradlí a nechal dovnitř proudit čerstvý jarní vzduch, trochu prosycený smogem města.

Bydlel ve čtvrtém patře, a tak to nebylo tak hrozné jako v bytech v přízemí. Spolu se smogem pronikal do bytu i hluk velkoměsta. Aiden ho nikdy neměl rád, přesto pro něj znamenal jistotu, která jej podivně uklidňovala. Když slyšel ostatní, nebyl přece sám. Se skleničkou v ruce se zapřel o zábradlí a užíval si

otevřený prostor. Poté co byt koupil, nechal jej celý přestavět. Z maličkého zádveřního prostoru ohraničeného hnědým kobercem se vcházelo přímo do obývacího pokoje spojeného s kuchyní. Těsně za zdi krátké vstupní chodbičky se nacházela kuchyňská linka ve tvaru U, od obývací části oddělená barem. Její delší část se lepila ke zdi, za níž se nacházela chodba společných prostor domu, kratší část na sádkartonovou příčku, sousedící s krátkou, ale širokou chodbičkou s přístupem do ložnice a do koupelny. Sprchový kout byl speciálně upravený – dal se celý otevřít, takže zůstávala jen jedna zeď. Obvodové kanálky a přesně umístěná hlavice zaručovaly, že po sprchování nebyla zmáčená celá koupelna. Firma, která rekonstrukci prováděla, měla s úpravami pro klaustrofobiky už nějaké zkušenosti, takže velmi rychle pochopili, co po nich vlastně chce. Celý obývací pokoj byl prosklený velkými francouzskými okny, která se dala zatáhnout dlouhými hnědými závěsy. Neměl problém v bytě trávit několik dní v kuse, ale někdy prostě potřeboval cítit prostor, občas si připadal sevřený ze všech stran, pohlcený vším stresem a čtyři stěny kolem něj ten pocit jen zbytečně umocňovaly.

Přestože celé dny trávil v kanceláři, nesnídal, obědy si kupoval ve firemní kantýně a domů se vracel kolem sedmé večer, chtěl mít velkou kuchyni. Rád vařil. Neměl pro koho, ale bavilo ho to. Občas pozval Jamie, byla takový vděčný jedlík, všechno vychvalovala do nebes. Ne že by se přetvařovala, prostě milovala jídlo v jakékoliv podobě. Řídil se jednoduchými recepty ze své oblíbené kuchařky, občas experimentoval, přidával drobnosti, které jídlu dodaly zvláštní aroma nebo chuť. Měl rád italskou kuchyni pro její čerstvé suroviny a lehké kombinace. Zavřel okno a rozhodl se, že zítra něco uvaří.

Po krátké sprše si v pyžamu sedl do křesla, nohy hodil přes boční opěrku a začel se do Hlavy XXII. Když skončil, bylo těsně před půlnocí a stále se mu nechtělo spát. Z batohu, který nosil do práce, vytáhl pouzdro s tabletem a zalezl si do postele. Brouzдал po internetu. Facebook, Twitter, ušklíbl se. Nic pro něj. Koho by si tam asi tak přidal? Ze zvědavosti zadal do vyhledávače „Brian Scott“. Dotaz mu vrátil několik odkazů na Facebook. Překvapilo ho to. Klikl na první odkaz, který mu otevřel účet nějakého patnáctiletého kluka, další profil ale vypadal nadějně. Na fotce, která se mu ukázala, objímal mladý muž s tmavými brýlemi o hlavu menší holku se závojem dlouhých blondatých vlasů a taktéž tmavými brýlemi. Žádné další údaje se mu ale nezobrazily, respektive byly pro náhodné kolemjdoucí uzamknuté. Třetí výsledek byl bez fotky, ale s údaji, podle kterých mohl adepta vyloučit. Znovu se pozorně zadíval na fotku z druhého odkazu. Když si odmyslel pět centimetrů vlasů a přidal tak pět let, skutečně to odpovídalo Scottovi... Takže našel, ale nic zajímavého se stejně nedozví. Vynadal si, co jako čekal, že najde?! A proč by ho to vůbec mělo zajímat? Po krátkém přemýšlení zkusil jiné jméno. „Tyler Marcs.“ V odpověď získal desítky stránek výsledků. Převažovaly odkazy na filmové databáze, životopisné servery a filmové magazíny. Objevila se samozřejmě i Wikipedia a nějaké novinové články. Projel velmi dlouhý seznam akčních filmů na IMDB, některé názvy ani neznal, a tak si je uložil do poznámek. Dnešní film ho trochu naladil zavzpomínat si na akční klasiku devadesátých let. Pročetl i pár článků, podle nichž se Marcs objevuje už jen v reklamách na zubní pasty. Což byla pravda. Vlastně ne. Neomezoval se jen na zubní pasty... Našel i pár aktuálních fotografií právě z reklam. Tohohle herce by poznal kdykoliv, kdekoliv a klidně i poslepu.

Nedělní dopoledne strávil procházkou po městě, vzal to po nábřeží do parku a do obchodu. Po cestě vyhrabal z batohu telefon a vytočil známé číslo.

„Večeře dneska v šest u mě?“ navrhl bez pozdravu.

„Víš, že neodmítnu!“ vypískla Jamie do telefonu.

„S tím počítám,“ pousmál se pro sebe.

„Super, tak v šest tam jsem, pa.“

„Počkej!“ zastavil její zavěšení. Nebyla zvyklá čekat na pozdrav. „Klidně s sebou vezmi Jacksona.“

„No... Nevím, jestli je to nejlepší nápad, ale navrhnout mu to můžu,“ odpověděla váhavě.

„Dobře, ahoj,“ rozloučil se Aiden a hovor ukončil.

Věděl, že Jamie miluje lasagne, takže to byla jasná volba. Jacksona viděl jenom dvakrát, ale doufal, že má podobný apetit jako Jamie. Pokud tedy vůbec dorazí. Strčil tři keramické misky s těstovinami do trouby a připravil zeleninový salát. Z reproduktorů se linuly tóny ze stejného cédéčka jako při včerejším úklidu, a vůbec mu to nevadilo. Měl hudební sluch, uměl chytit rytmus, ale zpívat? To ne... Zkontroloval lasagne, hodinky a zatáhl část závěsů. V šest deset se ozval zvonek, domovní vrátný ohlašoval návštěvu. Aiden mu potvrdil, že je může pustit. Jackson přece jen přišel.

Přivítali se, Jamie mu do ruky strčila lahev s jeho oblíbenou Black Label, za což jí vynadal. Už dávno jí zakázal, aby mu kupovala alkohol nebo cokoli jiného, a stejně si to nikdy neodpustila. S Jacksonem si potřásli rukou a byli oficiálně představeni. Dosud se viděli, jen když je Aiden náhodou potkal na

ulici, a to spěchali, takže se vzájemně znali jen z Jamiina vyprávění, které, jak Aiden věděl, mohlo být značně zkreslené.

Oba usadil k jídelnímu stolu mezi barem a pohovkou, rozsvítil světla nad stolem a šel naservírovat jídlo. Donesl mísu se salátem a před Jamie postavil její misku.

„Jéééé,“ rozzářila se, ale pak jako by si něco uvědomila, se zarazila a její nadšení viditelně pohaslo.

„Aidene,“ oslovila ho, když se natahoval k baru pro zbylé dvě misky, „Jack lasagne nejí. Promiň, mělo mě napadnout, že je kvůli mně budeš dělat, měla jsem ti to říct. Neuvědomila jsem si to,“ házela omluvné pohledy po Aidenovi i Jacksonovi. Jackson se mračil a propaloval Aidenova pohledem.

„Co samotný salát? Udělám ti k tomu pár toastů,“ navrhl Aiden.

„To by bylo super, díky,“ pokusil se Jackson o omluvný úsměv. Falešný úsměv. Něco ho žralo a Aiden netušil, co by to mohlo být. Vážně nemohl vědět, že nejí lasagne. Jamie se tvářila kajícíně a poslala k Aidenovi další zkroušený pohled. Podal Jacksonovi talíř s několika toasty a konečně se mohli pustit do jídla.

„Tak povídej, jak se pořád máš? Už jsem tě neviděla věčnost.“

„Rád bych řekl, že pořád stejně...“

„Ale,“ chytila se toho Jamie. *Pořád stejně* byla totiž Aidenova oblíbená odpověď.

„Michelle mi do kanceláře nastrčila špeha. Nebo si to aspoň myslím. Předpokládám, že mě chce mít pod kontrolou, nemá mě ráda a já ji taky ne a vzájemně to o sobě víme, ale tohle už je trochu moc,“ dovolil si postěžovat si.

„To je ta ředitelka,“ ujišťovala se Jamie. Přikývl. „A seš si jistý? Proč by to dělala tak okatě?“

„Oficiálně tvrdí, že potřebuju někoho k ruce. A to nepotřebuju. Nevím, co si o tom myslet. Podle mě je ten nový ignorant. Jasně, sám jsem ho do firmy vybral a stojím si za tím, ale že bych ho musel mít neustále u sebe,“ pokrčil výmluvně rameny. Jamie chápavě přikyvovala, Jackson naproti tomu vypadal, že i let mouchy by ho momentálně zajímal víc. Aiden tomu moc nerozuměl - Jackson ho probodával zlověstnými pohledy, ačkoliv neměl důvod. Nebo mu ty lasagne vážně tolik ležely v žaludku?

„Třeba mluví pravdu,“ navázala Jamie.

„U ní člověk nikdy neví. Jde přes mrtvolky.“

„Otestuj ho,“ navrhla Jamie a Aiden se na ni nechápavě podíval. „Neříkej, že tě to nenapadlo. Vypustit nějaký blud, nejlépe související s Michele. Nenápadně mezi řečí, nebo do telefonu, zrovna když on vejde do kanceláře.“

„Napadlo, ale prostě nevím.“

Jinak to nezjistíš,“ usmála se Jamie a věnovala se dál své porci.

„Kde si můžu odskočit?“ hlesl Jackson, když Aiden s Jamie sklízeli nádobí do myčky.

„Tady za rohem,“ ukázali oba svorně.

„Druhé dveře,“ doplnil Aiden. Jen co se za Jacksonem dveře zavřely, otočil se prudce na Jamie a udeřil: „Tak spust’.“

Jamie se ošila a povzdechla si, „On žárlí.“ Aiden to chvílku zpracovával. Ty projevy u jídla - to odpovídalo. Ale proboha proč?!

„On neví...“ naznačil opatrně.

„Ne! On tohle nechápe. Věř mi, je to tak lepší,“ naléhala. Nevěřil jí ani omylem.

„Co o mně teda ví?“ povzdechl si Aiden smířený prakticky s čímkoliv, co z ní mohlo vypadnout.

„Víš, že se známe z univerzity, i že jsem do tebe byla blázen,“ zasmála se tiše při té vzpomínce.

„Řekneš mu, že si do mě byla zamilovaná, já uvařím tvé nejoblíbenější jídlo, které on nesnáší. Ne, nedivím se, že žárlí. Není to zbytečný? Měla bys mu to říct.“ Nereagovala na to. Místo toho přešla ke stěně s knihami, DVD a fotkami.

„Pořád? Po všech těch letech?“ otočila se na něj smutně a s výčitkou. Nezúčastněně pokrčil rameny, ale nepodíval se na ni.

„Vyhod' to. Uleví se ti.“ Říkala mu to pokaždé, když u něj byla. Věděl, že má pravdu, ale nechtěl, aby se mu ulevilo.

„A tady tu hrůzu už taky vyhod',“ zasmála se, když došla k fotce, kde se objímala s Aidenem.

„Jakou hrůzu?“ přitočil se k ní Jackson a objal ji zezadu kolem pasu. Všichni tři strnuli. Jackson zíral na obrázek, spustil ruce k tělu a bez jediného slova se otočil. Neomylně zamířil k východu.

„Jacku, počkej! To není...“ křikla za ním Jamie, když se vzpamatovala. Práskly za ním dveře. „Sakra!“ zaklela a udělala pár

kroků ke dveřím. Pak se zasekla a otočila se na Aiden, ve tváři provinilý výraz.

„Jdi za ním, dezert si dáme jindy.“

„Díky,“ lípla mu pusou na tvář a vyběhla z bytu. Potřásl hlavou. Na tohle byl už asi trochu starý.

* * * * *

Celý víkend strávili se Sarah stěhováním. V neděli večer byl značně frustrovaný z nedostatku odpočinku. Se stejným pocitem a velmi špatnou náladou se i v pondělí ráno probouzel. Když si cestou do práce představoval, co ho čeká, málem auto otočil a vrátil se zpátky domů. Pak ho napadlo, že když nepůjde na poradu, možná ten den nebude tak hrozný. O pár minut později si uvědomil, že když tam nepůjde, Carter ho zaživa předhodí krokodýlům. Měli projednávat jejich novou obchodní strategii.

Na poradu nakonec zamířil, ale nebyl schopný vnímat. Plynulo to tak nějak mimo něj. Aniž by si to uvědomoval, mračil se a zíral do tabletu. Ani si neuvědomil, že porada skončila, vyrušilo ho až Tinino drknutí do ramene. Vděčně na ni mrkl a spakoval se do kanceláře, kam se za ním po chvílce vrátil Carter a třískl dveřmi. Už to bylo špatné znamení. Dveře nikdy nezavíral.

„Co to mělo znamenat?“ zavrčel na něj hned Carter, aby náhodou nezůstal na pochybách, koho že se jeho hněv týká. V hnědých očích mu plál hněv, a přesto se Brian na okamžik zapomněl a dovolil myšlenkám utéct právě k těm očím. Bylo na

nich něco zajímavého. „Ta vaše netečnost a ignorace...“ pokračoval jeho nadřizený dál v projevu a zdálo se, že mu Brianovo chování vážně hýbe žlučí.

V Brianovi se mezitím nakumuloval vztek a křivdy za poslední týdny a vybuchl.

„Vaše porady nikoho nemotivují, nedozví se z nich, jakých úspěchů dosáhli, co je potřeba zlepšit, co se povedlo, co se nepovedlo. Vytváříte naprosto demotivující prostředí, které lidem bere chuť do práce. Hlavně do té kreativní práce. Vždyť tam všichni chodí s nechutí! Viděl jste ty poslední Peterovy návrhy na reklamní slogany? K smíchu! To by neoslovilo ani pudla mojí pratety. Nemá motivaci. A ta je zatraceně důležitá!“ odfrkl si.

„Pokud pan Gill není schopen plnit své povinnosti, není tu pro něj místo,“ konstatoval Aiden skrze zatnuté zuby a od svého příchodu se stále opíral oběma rukama o desku Brianova stolu.

„Ale houby s octem. Peter je z nejlepších ve městě. Ale kolik z návrhů jste mu za poslední měsíc nezkritizoval?“

„Já přece –“ Aiden se zarazil. Návrhy za poslední měsíc mu *vždy* zkritizoval.

„Přesně. Všechno musí být podle vás. A když není, je to špatně.“

„To přece...“

„Musíte svému týmu věřit, a ne jim stále stát za zadkem a kontrolovat každý jejich krok,“ zakroutil Brian hlavou, a odhodlal se znovu podívat Aidenovi do očí. Někde v koutku mysli tušil, že zachází daleko za hranici toho, co si mohl dovolit, ale když už jednou začal, nebylo cesty zpět.

„Já jim přece věřím,“ zatnul Aiden zuby.

„Jistě...“ zamumlal Brian o něco mírněji a považoval debatu za ukončenou. A kupodivu na to přistoupil i druhý muž, když nesouhlasně mlaskl, narovnal se a přešel na své místo.

* * * * *

Aiden se sesunul na svou pracovní židli a zapnul počítač. Zkontroloval maily, na ty nejdůležitější i odepsal a začal připravovat nabídku pro klienta. Scotta měl v plánu po tom jeho výlevu ignorovat, ale nebylo mu dopřáno.

„Měl byste mít sekretářku,“ ozvalo se mručení od protějšího počítače.

„Nevím k čemu. Kafe si můžete uvařit sám,“ poznamenal Aiden jízlivě. Scott by ji k ničemu jinému nevyužil, tím si byl jistý.

„Právě jste hodinu zabil administrací, kterou by za vás stejně dobře udělal někdo jiný.“

„Ve svém programu mám rád pořádek,“ odpověděl Aiden stroze, ale v duchu opět běsnil. Co z duše nesnášel, bylo poučování. Došlo mu, že Brian vstával levou nohou, a rozhodl se, že nemá potřebu se s ním hádat kvůli nesmyslům. Melodramatické povzdechnutí ignoroval a dál se věnoval své práci. Ne nadlouho.

„Víte vy vůbec, že se v pátek chystá firemní večírek?“ vyklonil se Brian ze svého místa.

„Ano,“ odpověděl samozřejmě Aiden. Věděl o všem, co se ve firmě dělo, a v podstatě nikdo nechápal, jak to dokázal. Nikdo z jeho týmu totiž netrpěl nutkáním sdělovat mu nejnovější drby z jednotlivých kanceláří.

„A přijdete?“ zeptal se lehce překvapeně Brian.

„Ne.“ Překvapení vyhaslo.

„Předpokládám, že k tomu máte nějaký vznešený důvod,“ zahučel Brian spíše pro sebe než pro Aidenovy uši. Aidenovy uši byly ale trénovanější, než si myslel.

„Jistě.“

„Předpokládám, že mi ho neprozradíte,“ zkusil to Brian ještě. Byl zvědavý, co může mít Carter v pátek večer na práci.

„Předpokládáte správně,“ povytáhl Aiden jeden koutek úst v popichujícím úšklebku. Na jedné straně ho tenhle našťvaný Brian Scott s neutuchající potřebou sdělovat své postřehy a kritiky vážně bavil, na straně druhé nekonečně šťval. Když se ozvalo zaklepání, sotva znatelně vzhlédl a do dveří už vcházela Judy Simonsová.

„Pane Cartere,“ oslovila Aiden, který na to zvedl hlavu, uzemnil vztek a věnoval jí svou plnou pozornost. „Briane,“ pozdravila i druhého obyvatele kanceláře. Nad touto familiárností Aiden povytáhl jedno obočí. Judy pokračovala: „Pane Cartere, chtěla bych s vámi mluvit o nabídce pro Stingos,“ Judy čekala na reakci.

„Posad'te se,“ pokynul jí a v hlavě si shromáždil veškeré informace, které o dané společnosti měl.

„Povídejte,“ vybídl Judy.

„S Abbie... Fosterovou,“ dodala, když pohlédla na Aiden. Ten to přešel mlčením. „Jsme konzultovaly nabídku strojů, které jste navrhl do prezentace zahrnout. Zanalyzovaly jsme jejich dosavadní odběry, dotazy i další drobnosti a dospěly jsme k závěru, že je zbytečné do nabídky zahrnovat běžící pásy a veslařské trenažéry,“ vychrlila ze sebe na jeden nádech a čekala, co na to Carter. Ten mlčel a porovnával Judyiny poznatky s vlastními. Po chvílce ticha, se otočil na svého kolegu.

„Co si o tom myslíte?“ Záměrně zkoušel Scottovu pozornost. Viděl jeho překvapení, protože obvykle ho do takovýchto rozborů nezatahoval, ale co – chtěl se zaučovat, má to mít. Scott dvakrát mrkl, přeletěl pohledem na Judy a zamračil se.

„Je vhodné nabídnout tak velké síti posiloven i stroje, o které výslovně nežádala. Mohou to využít v budoucnu. Judy se ale zachovala skvěle, nenásledovala jen slepě vaše doporučení, ale udělala si vlastní analýzu. Hodnotím to velmi pozitivně, přesto doporučuji stroje do nabídky zahrnout. Ne tak podrobně jako ostatní, pouze pár slajdů informativního charakteru.“ Aiden jen stroze přikývl. Nezbyvalo mu než souhlasit, přestože ho štvalo, že i v tak obyčejné větě se do něj dokázal mladý kolega opřít. No co, vrátí mu to i s úroky jindy.

„Nemám k tomu co dodat,“ podíval se pak přímo na Judy, ta se plaše usmála a zmizela.

Vůbec se do něj Scott ten den pěkně opíral. Znovu si tu situaci a celý den přehrával večer, když vyběhl po své oblíbené krátké trase. Scott byl neskutečně protivný, povýšený a mnohem smělejší než obvykle. Teda, nikdy si nenechal líbit nic, co mu bylo proti

srsti, ale že by otevřeně útočil, to k němu nesesedlo. Ve svém věku se Aiden dokázal povznést nad banality, jakou špatná nálada rozhodně byla, ale také ho chápal. I on se mnohdy neudržel a choval se příšerně jen proto, že něco nevycházelo podle jeho představ. Svým způsobem pro něj Scottův přístup představoval výzvu narušující šed' obvyklého stereotypu, na který najel.

Když začala hrát jeho oblíbená *It's my life*, přestal myslet na práci a v duchu si zpíval. Natolik se ponořil do rytmu hudby, že si ani nevšiml, kdy se za něj připojil jeho občasný *spoluběžec*. Najednou tam prostě byl a stejně jako posledně Aidenů předběhl. A znovu se otočil a vytáhl koutky úst do zářivého potměšilého úsměvu. A pak znovu bez vysvětlení zmizel. Aiden jen velmi těžko odolával touze vydat se za ním, doběhnout ho a dostat z něj, co to, sakra, má být. Ale po dnešním dni na to už prostě neměl náladu. Potřeboval být sám. Sdílení kanceláře s Brianem Scottem a jeho potřebou neustále mluvit, broukat, telefonovat a všechno možné jej vyčerpávalo. Znovu se utopil v tónech známých skladeb a dal si ještě jeden menší okruh navíc. Že to byla chyba, poznal po pár metrech, kdy do něj *něco* narazilo. V první chvíli to tipoval na medvěda, který mu chce urvat hlavu, ale pak se přihlížela majitelka té přerostlé obludy a snažila se ho přesvědčit, že to je jen její pes, tedy vlastně bratrův pes, ale ona že ho venčí, a že se strašně omlouvá, a že prý to ještě fenka nikdy neudělala, a spoustu dalších že. Aiden ji po chvíli zarazil a se slovy, že musí jít, zmizel, než se medvěd pokusil o další útok.

Den blbec. Ani večer strávený s dobrou knihou a dobrým pitím to nemohl zachránit. A zjevně se rozhodl pokračovat i dalšího rána...

Z ranní porady zamířil rovnou do své kanceláře. Tedy zamířil by, pokud by se málem nepřerazil o Scotta, který se najednou nahnul do dveří, jako by mu za patami hořelo. Aiden nad tím obrátil oči v sloup, zavrtěl hlavou a počkal, až se ta horká hlava vyžene ze dveří. Pak teprve mohl svou cestu dokončit. Ale ten den bylo prostě všechno špatně. Sotva si sedl ke svému stolu a začal plánovat, rozezněl se mu mobil. Aiden zkontroloval jméno na displeji a se zavrčením hovor přijal. A bylo po náladě ještě dřív, než nějakou stihl vůbec najít.

„Říkal jsem ti, ať mi nevoláš do práce. Několikrát,“ vrčel skrze zatnuté zuby co nejtíšeji. Nestál o to, aby si Scott vyslechl jeho hovor.

„Ne, v pátek už něco mám a o víkendu potřebuji dokončit důležitý projekt.“ Z druhé strany se ozvalo tiché povzdechnutí a výčitky.

„I kdyby, není to tvoje starost. *Už ne,*“ zdůraznil. Věděl, že to přehání, ale nemohl si pomoci. Vlastně ani nechtěl.

„Zkrátka nepřijedu. Zavolám,“ ukončil nekompromisně hovor a v první vteřině poté s ním málem praštil o zeď, protože hlasitě „*Nezavoláš!*“ ještě zaslechl. Jediné, co mu v tom zabránilo, byl Scottův zaseknutý pohled. Když si ale uvědomil, jak hloupě zírá, rychle se vzpamatoval a vrátil se ke své práci. Pak mu to ale stejně nedalo a k Aidenově lítosti zkusil navázat konverzaci.

* * * * *

„Nevydařený vztah?“ zkusil se zeptat chápavě, protože jen tak mlčky celý den sedět vedle toho morouse ho deprimovalo.

„Jo. Dost,“ zavrčel Carter a Brian si v prvním momentu uvědomil, že kdyby Carter nevrčel nebo neodsekával, svět by se nejspíš přestal točit, a v druhém okamžiku spolkl překvapení nad tím, že mu vůbec odpověděl. A skoro to i vypadalo na upřímnou odpověď. Rozhodl se nedráždit hada bosou nohou a spokojil se s reakcí v podobě chápavého pokývání. O problémech s nevydařenými vztahy věděl své.

„Jdete na oběd?“ zeptal se Cartera, když po zkontrolování času zjistil, že už mají pauzu. Aiden se ohlédl za sebe, jako by nevěřil, že se Brian ptá jeho, a když se přesvědčil, že za ním skutečně nikdo nestojí, zakroutil záporně hlavou.

„Potřebuju to dodělat,“ povzdechl si a stočil pohled zpět k monitoru.

„Chcete něco přinést?“ napadlo Briana mezi dveřmi. Ihned té otázky zalitoval, protože na něj kolega zhlížel jako na negramotného. Po chvilce ticha se ale i přes nevěřící pohled vyjádřil.

„To by od vás bylo laskavé. Něco výživného, prosím.“ Brian se neubráníl dojmu, že i z tak prostého vyjádření číselná notná dávka ironie a despektu. V duchu nad tím mávl rukou a vydal se na svou pouť městem. Nakonec zamířil do svého oblíbeného čínského bistra. Po cestě měl dost podnětů k přemýšlení a ve většině z nich hrál hlavní roli Aiden Carter. Pro Briana byl jednou velkou neznámou. Jevil se mu jako podivín, který se straní lidí a nikoho si nepouští k tělu. V kanceláři ho považovali tak trochu za démona. Býval v práci obvykle dříve než ostatní a odcházel, když už tam

nikdo jiný nebyl. Ani přes polední pauzu zpravidla budovu neopouštěl, maximálně navštívil kantýnu v přízemí. Podle Judy se Carter s nikým nevybavoval o ničem, co nesouviselo s prací, proto ho tím ani nezatěžovali. Naproti tomu se však zdálo, že ví o všem, co se ve firmě šustne. Vždycky dokázal přijít, když jste zrovna na dvě minutky odložili práci a kontrolovali denní zprávy. Prostě a jednoduše u svých podřízených nebyl oblíbený a nikdo o něm vlastně pořádně nic nevěděl. Čím víc se toho Brian od ostatních dozvídal, tím větší zmatek v Carterovi měl.

Brian si zakázal filozofování o Carterově podivínství a rozpolcenosti, objednal dvoje čínské nudle se závitky a nechal si je zabalit s sebou. Po cestě si koupil nejnovější vydání Cinemaxu a při čekání na zelenou na přechodu se začetl. Zpět do práce dorazil v dobré, povznesené náladě, a kdyby ho recepční neprobodla pohoršeným pohledem, pískal by si až do kanceláře. Takhle si broukal jen v duchu.

„Přinesl jsem vám,“ začal zhurta ve dveřích, ale vzápětí byl přerušen.

„To je dost, že jdete. Už jsem myslel, že vás půjdu hledat. Příště vám ke krku připnu džípíesku. Nebo vás vezmu na vodítko,“ podíval se na něj Carter s předstíraným zamyšlením, jako by to snad vážně zvažoval. „Pojďte, musíme do výroby.“

„Ale...“ snažil se Brian bránit jejich nárok na oběd. Marně. Carter by ho nejspíš skutečně na to vodítko připnul, kdyby neodložil jídlo na stůl, neotočil se na patě a nenásledoval ho do výrobní a skladové části budovy.

„Máte se ode mě učit, takže jdeme,“ zahučel ještě jeho kolega a šéf v jednom významně.

Brian musel popobíhat, aby jeho vražedné tempo stíhal a po dvou minutách, které jim cesta zabrala, funěl jako parní lokomotiva. Měl co dělat, aby se soustředil na to, proč tam vůbec jsou.

„Dobrý den,“ pozdravil Carter energicky všechny, kteří byli na skladě v doslechu, pár lidí mu kývlo nazpět, někteří zamumlali na pozdrav. „Pane Simonsi, potřebuji od vás všechno, co víte o cé šedesát devět set dvacet.“

Simons se chvílku zamyslel a pak spustil: „Kompaktní veslařský trenážer, profi řada, ocelová konstrukce nejvyšší kvality, písková povrchová úprava, hliníkový pojezd nadstandardní délky. Manuální ovládání zátěže, osm stupňů, šestikilový zátěžový setrvačník. Software příjemný na ovládání, možnost zvukových efektů, program Sinet plus. Bezpečnostní prvky: řemínky, samozřejmě nastavitelné, magnetická pojistka, ruční pojistka zátěže.“

Carter ho bez jediného mrknutí poslouchal a očividně si všechno ukládal do paměti. Měl plně soustředěný výraz.

„Děkuji,“ kývl pak Carter hlavou a Simons se drobně usmál, „Ještě něco?“

„A v porovnání s C60923?“

„Tak v podstatě se jedná o novější model a hlavní rozdíl je v té prodloužené délce.“

„To jsem si myslel, v materiálech je to špatně. Děkuju.“

Kývnutím se rozloučili a Carter nabral stejně vysoké tempo cestou zpět do jejich kanceláře. Brian nechápal ani slovo z toho, co

si řekli, co to celé mělo znamenat, natož pak, proč ho probůh táhl s sebou. Když dosprintovali do kanceláře, Brian měl chuť přihlásit Cartera na nejbližší maraton, ale spokojil se jenom s tím, že se sesunul do svého křesla. Rád chodil po venku, ale rád si tu chůzi užíval. Že by musel zběsile lítat sem a tam, to tedy ne... Když se vzpamatoval, Carter už zase horečně cvakal do počítače.

„Tak fajn. Tohle nevydržím. Můžete mi prozradit, co to mělo znamenat?“

„Co přesně?“ Aiden se ani nenamáhal vyklonit zpoza svého monitoru a jízlivě dodal: „Myslíte to, že vám shánění oběda trvalo déle, než celá vaše pracovní doba, nebo fakt, že jste nesnesitelně hlučný, když jdete?“

„Já nejsem nesne... a oběd... pfffff,“ na víc se Brian nezmohl. Zhluboka se nadechl, rozhodl se diplomaticky ignorovat Carterovu ironii a pokračoval v tom, co ho skutečně zajímalo.

„Co měl znamenat ten *výlet* do skladu. Ty informace vám klidně mohl poslat e-mailem, nemusel byste čekat, až dojdu, nemusel jste absolvovat celou tu zbytečnou cestu tam a zpátky a měl byste to černé na bílém - nemusel byste si to pamatovat. Přiznávám, tomuhle fakt nerozumím.“ Brian se nerozčiloval, jen se cítil poněkud frustrovaný. A když viděl Carterův samolibý výraz, věděl, že se zachoval přesně tak, jak Carter chtěl a plánoval. Sakra. Zase.

„Pane Scotte, přiznávám, že mě vaše nedovtipnost nejspíš nikdy nepřestane fascinovat, přesto vám toto tajemství rád prozradím. Kdybyste znal lidi, kteří pro vás pracují, věděl byste, že pan Simons je slepý a raději komunikuje osobně než přes počítač. Osobně také mám odpověď přesně v tom okamžiku, kdy o ni požádám a mohu se ptát na další věci, aniž bych musel čekat na

odpověď. Pan Simons jako vedoucí skladu nesedí neustále u počítače a nečeká na každý zpropadený dotaz, který mu přijde, takže vámi proklamovaná úspora času je velmi relativní. A to, že na vás musím čekat, se stává každodenní nepříjemností mé pracovní náplně.“

Ted' už Brian regulérně zvažoval, že by Carterovi ten samolibý úsměv z obličej seškrábal vidličkou. Propálil kolegu pohledem a začal sestavovat nabídku, kterou chtěl ještě ten den odeslat. Docela ho přešla chuť na jistě studené nudle, které si Carter právě začal vychutnávat, a s naprostou určitostí věděl, že být Carter jen o trošku méně zásadový, spokojeností by vrněl. A přesně ten fakt – na jeho úkor spokojený Carter – ho přiváděl k šílenství. Proč se, probůh, na tohle místo hnál? Nevěděl. Asi si myslel, že Carter nemůže být horší než jeho pověst. To se ale zatraceně hodně mylil.

Nakonec nabídku dodělal až po sedmé večer. Unaveně si promnul oči a pohlédl na stále svěžího Cartera. Nechápal, jak to ten chlap dokáže – pracuje non-stop, jedinou jeho přestávkou je doba, kdy si jde pro kafe.

„Pro dnešek končím. Vy se ještě zdržíte?“ Carter pohlédl na hodinky a přikývl.

„Ještě deset minut a také končím,“ upřesnil.

Brian v rychlosti zkontroloval internetové zpravodajství, vypnul počítač a měl se k odchodu, když si všiml, že se Carter skutečně také balí. Ve dveřích na něj počkal. Mlčky sešli do přízemí, pozdravili hlídače a Brian se slovy „Tak nashle zítra,“ zamířil do podzemního parkoviště, kdežto Carter hlavním vchodem ven. Na rozloučenou Brianovi kývl. Brian v autě chvíli poseděl se zavřenýma očima, aby se na cestu dokázal plně

soustředit. Po pár minutách vyjel, silnice byly naštěstí volnější, takže se domů dostal za pár minut.

„Ahoj, jsem doma,“ zakřičel unaveně do bytu.

„Ahoj,“ ozvalo se vzdálené houknutí, Brian odhadoval, že šlo z koupelny. Zamířil do kuchyně a po cestě se nechal sejmout Jaenie. Jaenie ho láskyplně přivítala, skočila na něj a snažila se mu oblíznout nos. Brian se chvíli pobavil se Sarah, a když se Jaenie začala dožadovat pozornosti, zavrhl původní plán jít se svalit do postele, popadl z poličky vodítko a s hnědou labradorkou vyrazil na krátkou procházku. Jen co pohlédl na vodítko, bezděčně si vzpomněl na Cartera. *Mu dám vodítko*, pomyslel si ještě a pak už se s Jaenie rozběhl. Díky téhle večerní procházce, spíš proběhnutí, se skvěle uvolnil a vypustil z hlavy problémy i nepříjemné hučení. Tedy aspoň do chvíle, kdy se mu Jeanie vytrhla, což neudělala dobré dva roky, a rozběhla se svým vlastním směrem a tempem. Zarazila se až u vysokého muže a vypadalo to, že ho vítá?! Brian byl v šoku, zrychlil tempo a doběhl k nim. Rychle Jeanie popadl za obojek a odtáhl od muže, ke kterému se lísala. Jak se jí snažil zpacifikovat, rychle se omlouval, ale slov se mu nedostávalo. Muž také nevypadal nadšeně a rozhodně si to nechtěl nechat líbit, takže se ve výsledku překřikovali.

„Já se vám moc omlouvám, tohle udělala naposledy jako štěně, normálně je krotká, nějak...“

„Už zase ty? No to si snad děláte srandu! To tady na mě čekáš, nebo co?!“

Konečně Brian Jaenie trochu zklidnil a přitáhl k sobě, udělal krok dozadu a se zbytkem omluvy na rtech konečně zvedl pohled k tomu chudákovi, kterého napadla. A na rtech taky jeho omluva

zůstala. Pohledem se střetl s nepřístupnýma, zásadovýma a hlavně dobře známýma modrýma očima.

„No to snad ne!“ hlesli oba zároveň, Brian vyděšeně, Aiden rozzlobeně.